

Retsudvalget
L 163 - Bilag 6
Offentligt

Folketingets Retsudvalg
Folketinget Christiansborg
1240 København K

Albertslund, 26. marts 2006

Vedr.: 2006-07 - L 163 (som fremsat): Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Revision af regler om advokaters virksomhed).

I dag er advokater eneberettigede til at indbringe sager for domstolene for andre. Inkassoselskabers virke er på den baggrund begrænset til et virke uden for domstolene. Såfremt inkassoselskaberne ikke kan løse en given sag, er sagen nødsaget tilbagesendt til klienten, for at denne overgiver sagen til en advokat, med henblik på indbringelse for domstolene.

Kreditor bliver i sådanne sager afkrævet omkostninger af inkassoselskabet, oftest i overensstemmelse med lovbekendtgørelse 2002-09-04 nr. 743 om renter ved forsinket betaling m.v § 9A, med henvisning til bekendtgørelse 2002-07-12 nr. 601 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling. Kreditor kan derefter afkræve disse omkostninger jf. ovennævnte § 9A, hos debitor. Ved sagens efterfølgende overgivelse til en advokat, vil debitor yderligere blive afkrævet retsafgifter, mødesalær og inkassosalær til advokaten – alt debiteret efter de vejledende takster, der er givet af landsretterne.

Debitor pålægges derved betaling af alle omkostninger i forbindelse med misligholdelsen af sin betalingsforpligtigelse.

I henhold til 2006-07 - L 163 (som fremsat): Forslag til lov om ændring af retsplejeloven (Revision af regler om advokaters virksomhed), § 260 følger :

” Stk. 5. En part kan i sager om inddrivelse af forfaldne pengekrav efter reglerne i kapitel 44 a, i sager om mindre krav efter reglerne i kapitel 39 samt under udlægsforretninger i fogedretten møde i retten ved andre end de personer, der er nævnt i stk. 2 og 3. ”

Sagsbehandlingen i sager, som anført ovenstående kan nu forenkles ved, at inkassoselskaberne selv indbringer sagerne for domstolene.

Forholdet er imidlertid, at inkassoselskaberne ikke er berettigede til mødesalærer eller inkassoomkostninger i lighed med advokater. Inkassoselskaberne skal forholde sig til aftalen med kreditor om hvilke beløb, denne skal betale for inkassoselskabets ydelser.

Kreditor er i denne forbindelse forpligtiget til, overfor debitor, at overholde rentelovens § 9A, herunder bekendtgørelse 2002-07-12 nr. 601 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling. Følgen vil, såfremt der ikke sker ændringer i lovgivningen, være, at såvel retlig- som udenretlig behandling, der varetages af et inkassoselskab, skal afholdes indenfor de i bekendtgørelsen anførte maksimale beløb.

Det kan ikke være tiltænkt, at ændringerne i retsplejelovens § 260 alene skal minimere omkostningerne for debitorer, der misligholder betalingsforpligtigelser og samtidige pålægge kreditor forøgede omkostninger, idet kun omkostninger, der kan afholdes indenfor bekendtgørelse 2002-07-12 nr. 601 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling, kan pålægges debitor. Alternativt vil de fleste kreditorer formodentlig bibeholde deres nuværende rutiner og lade advokater indbringe sagerne for domstolene.

Det synes derfor nødvendigt, at der enten udfærdiges en yderligere bekendtgørelse om omkostninger ved retlig behandling, eller at der sker regulering af bekendtgørelse 2002-07-12 nr. 601 såvel for det maksimale omkostningsbeløbs størrelse som for, at denne tillige omfatter retlig inkasso.

Ændringen i fl. § 260 stk. 5, hvorefter en part i sager om inddrivelse af forfaldne pengekrav efter reglerne i kapitel 44 a, i sager om mindre krav efter reglerne i kapitel 39 samt under udlægsforretninger i fogedretten, kan møde i retten ved andre end de personer der er nævnt loven, strider mod L 1997-05-14 nr. 319 Inkassoloven § 2.

I henhold til L 1997-05-14 nr. 319 Inkassoloven § 2 følger det, at ved inkassovirksomhed forstås i denne lov ethvert led i erhvervsmæssig inddrivelse af fordringer for andre samt i erhvervsmæssig inddrivelse af fordringer, som er købt efter forfaldstid med henblik på inddrivelse på egne vegne.

Det fremgår ikke af ændringen til retsplejelovens § 260, at personer, der møder for kreditor i henhold til stk. 5, nødvendigvis skal være autoriserede i overensstemmelse med inkassolovens § 3. Herved bortfalder nødvendigheden af at være et autoriseret inkassoselskab, såfremt sagsbehandlingen blot starter ved indgivelse af betalingspåkrav.

Det virker på den baggrund, som om man ved lovændringen tillige ønsker to forskellige former for inkassoselskaber adskilt på, hvorvidt sagsbehandlingen starter ved indbringelse for domstolene og derved ikke nødvendigvis skal være autoriserede eller ved, at inkassoselskaberne forsøger at skabe en aftale parterne imellem i mindelighed og derved skal være autoriseret.

Med venlig hilsen
Nordic Debt Collection AS

Henning Gericke